

Sygn. akt VI Ka 114/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Edyta Gajgał

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Roberta Remiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2014r.

sprawy **R. L.**

oskarżonego z art. 87 § 1a kw

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 4 grudnia 2013 r. sygn. akt II K 984/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. L.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. R. 72 złote tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu przed Sądem I instancji oraz 16,56 złotych tytułem zwrotu podatku od towarów i usług,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. R. 420 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 96,60 złotych tytułem zwrotu podatku od towarów i usług,

IV. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 114/14

UZASADNIENIE

R. L. został oskarżony o to, że:

w dniu 21 kwietnia 2013 r. w J. przy ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym w I badaniu 0,34 mg/l alkoholu, w II badaniu 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu kierował po drodze publicznej rowerem,

to jest o czyn z art.178a § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 4 grudnia 2013r. w sprawie II K 984/13:

I. uznał oskarżonego R. L. za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, tj. wykroczenia z art. 87 § 1a k.w. i za to na podstawie art. 87 § 1 k.w. wymierzył mu karę 500 złotych grzywny,

II. na podstawie art. 29 § 1 i 2 k.w. w zw. z art. 87 § 4 k.w. orzekł wobec oskarżonego R. L. środek karny w postaci zakazu prowadzenia rowerów na okres 6 miesięcy,

III. na podstawie art. 29 ust.1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. R. kwotę 360 zł netto oraz kwotę 82,80 zł tytułem podatku od towarów i usług, tj. łącznie kwotę 442,80 zł brutto,

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. zwolnił w całości oskarżonego R. L. od ponoszenia kosztów postępowania w niniejszej sprawie, obciążając nimi Skarb Państwa, w tym na podstawie art. 17 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzył mu opłaty.

Wyrok ten zaskarżył w całości obrońca z urzędu oskarżonego zarzucając:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, polegający na błędnym przyjęciu, iż oskarżony R. L. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa, bezstronna i zarazem zgodna z zasadami doświadczenia życiowego analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego nie pozwalała na poczynienie takich ustaleń,

2) naruszenie przepisów postępowania, mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. art. 170§1 pkt 3 kpk w zw. z art. 39§2 kpow przez bezpodstawne oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego złożonych w toku rozprawy, a w szczególności wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka M. L., pomimo że zmierzał on do wyjaśnienia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy i wbrew ocenie Sądu był przydatny do stwierdzenia danej okoliczności,

3) naruszenia przepisów postępowania – w tym głównie art. 7 kpk – mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a wyrażające się w całkowicie dowolnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności uznaniu za wiarygodne zeznań złożonych przez funkcjonariuszy Policji M. S. i K. N.,

4) rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego R. L. za przypisane mu wykroczenie, wyrażającą się orzeczeniem grzywny w wymiarze nieadekwatnym do stopnia winy i szkodliwości społecznej czynu oraz nieuwzględniającym dyrektyw wymiaru kary w zakresie prewencji indywidualnej i ogólnej, a także wymiarze, który ze względu na warunki osobiste i majątkowe oskarżonego czyni niemożliwym jej uiszczenie.

Stawiając powyższe zarzuty autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu lub zmianę wyroku poprzez obniżenie wymiaru kary grzywny, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.

Niezależnie od tego, na podstawie art. 626§3 kpk w zw. z art. 119 kpow, obrońca oskarżonego dodatkowo zarzucił:

- naruszenie przepisu art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze w zw. z §14 ust. 2 pkt 1 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2012r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w kwocie odpowiadającej stawce minimalnej, w sytuacji gdy rozprawa trwała więcej niż jeden dzień, co czyniło koniecznym podwyższenie stawki minimalnej o 20 %.

Stawiając powyższy zarzut, autor apelacji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Skarbu Państwa tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu kwoty 432,00 zł powiększonej o kwotę należnego podatku od towarów i usług w wysokości 99,36 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom obrońcy rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania tego rodzaju, która mogłaby mieć wpływ na treść podjętego rozstrzygnięcia. Nie naruszył w szczególności normy art. 170 § 1 kpk oddalając wniosek dowodowy obrońcy o przesłuchanie w charakterze świadka ojca oskarżonego M. L.. Zarówno z wyjaśnień oskarżonego, jak i z zeznań funkcjonariuszy Policji nie wynika, by był on obecny przy interwencji i przeprowadzonej kontroli. Skoro zaś nie był on uczestnikiem zdarzenia, ani też ani też choćby jego obserwatorem, zasadnie sąd orzekający zakwestionował przydatność jego zeznań w sprawie tak w odniesieniu do ustalenia przebiegu kontroli, jak i stanu technicznego roweru.

Nie ma także racji skarżący gdy kwestionuje prawidłowość dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny zeznań świadków M. S. i K. N., funkcjonariuszy Policji, którzy zatrzymali oskarżonego. Z ich relacji jednoznacznie wynika, że widzieli oskarżonego jadącego rowerem, a jego kontroli dokonali z uwagi na to, że na ich widok zeskoczył z roweru. Wypowiedzi procesowe obu świadków były zgodne ze sobą i nie nasuwały wątpliwości. Zasadnie zatem zostały uznane za wiarygodne. Jeśli uwzględnić pełnione przez świadków funkcje i w związku z tym rodzaj i wielość podejmowanych przez nich czynności służbowych, w tym podobnych do takich jak w tej sprawie, nie może być uznane za okoliczność dyskwalifikującą to, że M. S. będąc przesłuchiwany na rozprawie po upływie ponad pół roku od zdarzenia nie pamiętał sytuacji z udziałem oskarżonego, którego jak stwierdził „kojarzył tylko”, i odwołał się do swoich poprzednich zeznań, które w całości podtrzymał. Podkreślić należy, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do kwestionowania obiektywizmu i bezstronności obu tych świadków. Podając w wątpliwość w apelacji walor dowody ich zeznań obrońca ogranicza się do prostego stwierdzenia, że za wiarygodne powinny być uznane wyjaśnienia oskarżonego zaprzeczającego, by miał prowadzić rower w rozumieniu art. 87 § 1 a kw w stanie nietrzeźwości. Nie próbuje jednak nawet odpowiedzieć na pytanie, czy świadkowie mieli jakiegokolwiek powody, by zeznawać nieprawdę utrzymując, że widzieli oskarżonego jadącego rowerem. Brak logicznej i rzeczowej odpowiedzi na to pytanie utwierdza w prawidłowości dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny zeznań świadków jako w pełni wiarygodnych i wartościowych oraz wyjaśnień oskarżonego, jako nie odpowiadających rzeczywistości.

Reasumując stwierdzić należy, że skoro nie nasuwa zastrzeżeń ocena dowodów przeprowadzona przez Sąd Rejonowy, za wadliwe nie mogą być uznane poczynione w jej następstwie ustalenia faktyczne.

Nie sposób także zgodzić się z autorem skargi apelacyjnej gdy wywodzi o rażącej surowości wymierzonej oskarżonemu kary. Kary 500 zł grzywny niepodobna uznać za niewspółmierną tak zważywszy na okoliczności czynu oskarżonego jak i przy uwzględnieniu tego, że uczy się on pozostając na utrzymaniu innych osób, co akcentuje jego obrońca. Oskarżony jest młodym człowiekiem, z akt sprawy nie wynika by zachodziły jakiegokolwiek przeszkody do podjęcia przez niego dorywczego zatrudnienia, które pozwoli mu uzyskać środki na uiszczenie orzeczonej grzywny, co tylko zwiększy walor wychowawczego oddziaływania na niego. I w tym więc zakresie brak jest podstaw do zmiany wyroku w kierunku wskazanym w apelacji.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok uznając wniesioną apelację za oczywiście bezzasadną.

Z uwagi na fakt, że zasądzona w zaskarżonym wyroku na rzecz obrońcy kwota należnego mu wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną z urzędu ograniczona została do stawki minimalnej, mimo że rozprawa trwała dłużej niż jeden dzień, co słusznie zarzucił, rozstrzygnięcie to należało uzupełnić zasądzając na rzecz obrońcy dodatkowo 72zł, podwyższone o należną stawkę podatku od towarów i usług (§ 16 w zw. § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art.29 ust.1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze, ich wysokość określając na podstawie §2 i §14 ust.2 pkt 4 oraz §19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat

za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Podzielając stanowisko Sądu Rejonowego co do możliwości poniesienia przez oskarżonego kosztów postępowania, Sąd Okręgowy zwolnił go od obowiązku uiszczenia tych kosztów za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpsw).